

sygn. akt III K 14/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku, III Wydział Karny, w składzie:

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Sławomir Cilulko

Ławnicy: Bogusław Szulęcki

Bożena Topczewska

Protokolant: Beata Wojno

przy udziale Prokuratora Łukasza Kosioraka z Prokuratury Rejonowej w Sokółce

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 r. w Białymstoku

sprawy przeciwko M. T. (1)

synowi M. i M., rodowe nazwisko matki B.

urodzonemu dnia (...) w m. M.

oskarżonemu o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonej daty do dnia 3 listopada 2014 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy w S. w warunkach czynu ciągłego, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 341 gramów, w ten sposób, że uprzednio nabytą od nieustalonych osób amfetaminę wielokrotnie przekazywał odpłatnie innym osobom, w cenie 30 złotych za jeden gram narkotyku,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od nieustalonej daty do dnia 3 listopada 2014 r. w S. w miejscu swojego zamieszkania przy ul. (...) wbrew przepisom obowiązującej ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wytworzył środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości łącznej nie mniejszej niż 53,88 grama, w ten sposób, że zebrał i zasuszył oraz poselekcjonował uprawiane przez siebie w tym celu krzaki konopi innych niż włókniste, który to środek odurzający we wskazanej ilości następnie przechowywał w domu pod wymienionym adresem wraz z pochodzącymi z uprawy fragmentami łodyg i liści konopi innych niż włókniste w ilości 35,3 grama netto,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 63 ust. 2 w zb. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

- o r z e k a -

A. Oskarżonego M. T. (1) uznaje za winnego:

1. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I. tego, że:

w okresie od nieustalonej daty w lipcu 2014 r. do 3 listopada 2014 roku w S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, chcąc osiągnąć korzyść majątkową, wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nabył i posiadał znaczne ilości amfetaminy, tj. 400 gram, w celu jej dalszej dystrybucji osobom zażywającym narkotyki, po czym przechowując ją - głównie w wynajmowanym mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) - wielokrotnie sprzedawał tę substancję psychotropową innym osobom po 30 złotych za gram, które zamierzały wykorzystać ją na własne potrzeby, udzielając im łącznie nie mniej niż 35 gram amfetaminy;

tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124 j.t.; powoływanej dalej jako u.p.n.) w zb. z art. 59 ust. 1 u.p.n.

i za czyn ten na podstawie art. 62 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11§2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza mu kary: 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

- Na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 u.p.n. orzeka przepadek:

- torebek, kart, wizytówek, tworzywa sztucznego, folii aluminiowej, zeszytu, wagi i książki, ze śladowymi ilościami amfetaminy, ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/19/15/N pod poz. 2., 5.-14., 15. i 17. (k.239);
- amfetaminy ujętej w ww. wykazie pod poz. 3., 18. i 19. i zarządza jej zniszczenie;

przechowywanych w magazynie KWP w B.;

- telefonu komórkowego marki S. o nr (...) oraz etui z notatnikiem i kalkulatorem, ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr III/4/15/P pod poz. 9. i 14. (k.241v), przechowywanych w Sądzie Okręgowym w Białymstoku.

- Na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka **przepadek** równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie **1 050** (jednego tysiąca pięćdziesięciu) **złotych**.

2. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II. tego, że:

w okresie od nieustalonej daty w maju 2014 r. do nieustalonego dnia w trzecim kwartale tegoż roku, nie później niż do 3 listopada, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii: uprawiał konopie inne niż włókniste - przy czym uprawa ta mogła dostarczyć znacznej ilości ziela tej rośliny - w ten sposób, że w wynajmowanym mieszkaniu zasadził kilka nabytych jej nasion, a po wyhodowaniu co najmniej jednego krzewu zebrał, wysuszył, poselekcjonował i rozdrobnił ziele ww. konopi wytwarzając łącznie znaczną ilość tego narkotyku, tj. około 60 gram, z czego 53,88 grama przechowywał 3 listopada 2014 r. w zajmowanym przez siebie lokalu;

tj. czynu z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2012.124 j.t.; powoływanej dalej jako u.p.n.) w zb. z art. 53 ust. 2 u.p.n.

i za czyn ten na podstawie art. 63 ust. 3 u.p.n. w zb. z art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11§2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 60§2 i §6 pkt 2) k.k. wymierza mu kary: 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

- Na podstawie art. 70 ust. 1 u.p.n. orzeka przepadek:

- ziela konopi innych niż włókniste oraz wysuszonych fragmentów łodyg i liści tej rośliny, ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/19/15/N pod poz. 1., 4. i 16., przechowywanych w magazynie KWP w B.;

- kartonowego pudełka z doniczką i czterema metalowymi pojemnikami, wentylatora i czasowego wyłącznika z gniazdkiem, ujętych w wykazie dowodów rzeczowych nr III/4/15/P pod poz. 6.-8. (k.241), przechowywanych w Sądzie Okręgowym w Białymstoku.

B. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86§1 i §2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. T. (1) kary łączne: **3 (trzech) lat pozbawienia wolności** oraz **110 (stu dziesięciu) stawek dziennych grzywny**, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

C. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza okres pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 3 listopada 2014 r. do dnia 4 marca 2015 r.

D. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty oraz 4 652,75 (cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt dwa 75/100) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

.....

Ławnik Bożena Topczewska Sędzia Sławomir Cilulko Ławnik Bogusław Szulęcki

sygn. akt III K 14/15

UZASADNIENIE

zawiera wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione (**A**), na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (**B**), wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku (**C**) oraz okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku (**D**) – art. 424§1 i 2 k.p.k.

Część A.

M. T. (1) w maju 2014 roku postanowił uprawiać konopie inne niż włókniste. W tym celu przystosował znajdującą się w wynajmowanym przez niego mieszkaniu przy ul. (...) w S. szafę, tworząc w niej odpowiednie warunki do uprawy tej rośliny – m.in. montując w niej wentylatory i oświetlenie. Następnie w doniczkach zasadził kilka nabytych jej nasion. Udało mu się wyhodować co najmniej jeden krzew ww. konopi. Po zebraniu ziela wysuszył je, poselekcjonował i rozdrobnił. W rezultacie uzyskał około 60 gram narkotyku. Decydując się na nielegalną hodowlę część uzyskanego z niej produktu zamierzał wykorzystać na własne potrzeby, ale też zakładał, że pewną ilość sprzeda innym osobom używającym tego środka odurzającego.

Mężczyzna zajmował się również dystrybucją amfetaminy. Nieustalonego dnia w lipcu 2014 roku, chcąc zarobić na sprzedaży tego narkotyku, nabył od nieustalonej osoby, a następnie przechowywał 400 gram tej substancji psychotropowej. Sprzedawał ją innym osobom w cenie po 30 złotych za gram. Nabywcy, w celu uzyskania narkotyku kontaktowali się z nim głównie telefonicznie, jak również przychodzili po „towar” bezpośrednio do ww. mieszkania. Kupujący narkotyk nabywali go na własny użytek. W okresie między lipcem, a 3 listopada 2014 r. M. T. (1), w wyniku wielokrotnych transakcji, udzielił innym osobom nie mniej niż 35 gram amfetaminy.

W tej ostatniej dacie został zatrzymany przez policję. W jego kurtce, jak i użytkowanych przez niego: mieszkaniu, samochodzie oraz szafce pracowniczej firmy (...) funkcjonariusze zabezpieczyli łącznie 341,02 grama ww. substancji psychotropowej oraz 53,88 grama ziela konopi innych niż włókniste. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 5 listopada 2014 r. M. T. (1) został tymczasowo aresztowany na okres trzech miesięcy, a izolacyjny środek zapobiegawczy stosowany był wobec niego w dalszym ciągu na etapie postępowania sądowego, w tym także w dacie wyrokowania.

Część B.

Dowody: częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. T. (1) (k.47-48, 54-57, 60, 106, 247, 311v-312), protokoły przeszukania (k.3-19), protokół zatrzymania osoby (k.20), protokoły oględzin i materiał poglądowy (k.26-39, 90-91, 92-104, 149-150), postanowienia o tymczasowym aresztowaniu (k.61, 276), sprawozdanie z czynności z zakresu badań chemicznych (k.88-89), opinie z zakresu badań chemicznych (k.124-136, 171-172).

Ustalenia skutkujące przypisaniem oskarżonemu dwóch przestępstw opierały się w głównej mierze na jego wyjaśnieniach. Praktyka zawodowa i doświadczenie życiowe wskazują, że składane w krótkim czasie od ujawnienia przestępstwa depozycje podejrzanych, którzy przyznają się do zarzutów (w całości lub w części) zawierają zwykle dużo faktów. Tak też było w tym przypadku. Choć M. T. (1) nie był do końca szczery (m.in. nie ujawnił źródła pochodzenia narkotyków, jak i osób, którym je sprzedawał), to jednak nie sposób uznać, że w zakresie danych rzutujących na jego odpowiedzialność karną, podał nieprawdę. Zdawał sobie sprawę co znaleziono w jego mieszkaniu, samochodzie i szafce pracowniczej. Wiedział, że nie uniknie kary. „Na gorąco”, mając mało czasu na dokonanie przemyśleń własnej sytuacji faktycznej i prawnej, bez konsultacji z kimkolwiek, w tym z prawnikiem (jak i osobami osadzonymi razem z nim w areszcie) - a więc bez gruntownej analizy, jakie okoliczności będą dla niego korzystne, a jakie nie - powiedział prawdę do ilości nabytej amfetaminy, jak i tych, które doprowadziły do pozyskania marihuany. Oczywiście mógł zaniżyć ilość: wyhodowanych krzaków konopi, nabytej amfetaminy, czy też jej odbiorców, ale brak jest dowodów na to, że tak się stało. Z pewnością jednak – jako człowiek dorosły, o określonym bagażu doświadczenia życiowego, poczytalny i świadomy własnych decyzji oraz ich konsekwencji prawnych (powszechnie wiadomym jest, że ilość narkotyków ma wpływ na wysokość kary – szczególnie taką wiedzę mają osoby zajmujące się przestępczym procederem z nimi związanym) – nie zawyżył ani ilości uprawianych roślin konopi innych niż włókniste, ani też wagi nabytej substancji psychotropowej. Trudno znaleźć racjonalny argument przemawiający za tym, że stało się inaczej. Skoro część środka odurzającego sprzedał, to o tym powiedział (k.48; k.5: zawiniątka z suszem także przemawiają za tym, że pewna partia towaru była przeznaczona na sprzedaż). Przyznał się przecież do handlu amfetaminą, a skoro tak, to sporadyczna sprzedaż („zdarzało się, że sprzedawałem”) marihuany w jego subiektywnej ocenie nie pogarszała sytuacji prawnej.

Wyjaśnienia składane 4 listopada 2014 r. są ze sobą zbieżne, racjonalnie przedstawiają bieg poszczególnych zdarzeń i korespondują z wynikami przeszukania osoby oraz mieszkania, auta i szafki (w zakładzie pracy) użytkowanych przez sprawcę. W lokalu numer (...)przy ul. (...)ujawniono przecież przystosowana do uprawy marihuany szafę (k.90) nazywaną przez podsądnego (...) (k.311; słowo to oznacza pomieszczenie umożliwiające hodowlę roślin), części łodyg i liści konopi innych niż włókniste, jak również kruszarkę ze śladowymi ilościami ziela ww. rośliny (por. też stan części produktów wytworzonych z uprawy: k.33 i 36), co świadczy o tym, że była ona wykorzystana do rozdrabniania ziela tej rośliny (k.34, tzw. „crusher”, k.48v i k.56: „rozdrabniałem susz konopi”). Waga elektroniczna, jak również przedmioty ze śladowymi ilościami amfetaminy, potwierdzają jej porcjowanie na tzw. działki, co służyło przygotowaniu do sprzedaży (zob. też k.48v). Z rozpoznawanych przez członków składu orzekającego spraw karnych z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wynika, że osoby zajmujące się dystrybucją narkotyków niejednokrotnie otrzymują je w tzw. „komis”, tj. nieodpłatnie, a należność uiszczają zbywcy po ich sprzedaży. O tego rodzaju transakcji mówił też podsądny (k.48). Logicznym jest, że handlarze narkotykami starają się nie nabywać takiej ilości „towaru”, którego nie są w stanie dość szybko sprzedać. Szczególnie jeśli mają stały kontakt z dostawcą i możliwość otrzymania kolejnej partii towaru w krótkim czasie od złożenia zamówienia. W przypadku ujawnienia narkotyku przez policję jego ilość ma wpływ na rozmiar odpowiedzialności karnej, a zatrzymanie zakazanych substancji powoduje też wymierne straty finansowe. W tych okolicznościach niewiarygodne są zapewnienia podsądnego, że amfetaminę nabywał partiami, pomimo tego, że nie sprzedał jeszcze poprzedniej dostawy (k.311v). To twierdzenia z 4.11.2014 r. co do tego, że kupił „ok. 400 gram” jednorazowo, są zdaniem sądu rzetelne i zgodne z prawdą. Na rozprawie mężczyzna sprecyzował, że było to równo 400 gram amfetaminy, jak również wskazał, że sprzedał nie mniej niż 35 gram. Te dane wykorzystano przy konstrukcji czynu z pkt **A. 1.** wyroku (rozbieżność co do ilości narkotyku, za którą „pobierał” 30 zł (k.48 i 57), rozstrzygnięto na jego korzyść w trybie art. 5§2 k.p.k.).

Z treści jego wyjaśnień wynika, że część uzyskanej z hodowli marihuany zużył na własne potrzeby, część rozdał (nieodpłatnie) i sprzedał (k.48). Nie narażając się na błąd można więc było przyjąć, że z hodowli sprawca wytworzył około 60 gram środka odurzającego, z czego 53,88 grama zabezpieczono 3.11.2014 r.

W toku kolejnych przesłuchań (z 12.12.2014 r. i 19.01.2015 r.) sprawca zmienił częściowo wyjaśnienia. Najprawdopodobniej dowiedział się, że to właśnie za wytworzenie marihuany grozi mu surowa kara (mając na uwadze zagrożenie ustawowe), a w postanowieniu o tymczasowym aresztowaniu sąd wskazał, że jedną z przesłanek jego stosowania jest sankcja karna za czyn z art. 56 ust. 3 u.p.n. (k.61v). Dlatego starał się przekonać organy procesowe, że nie handlował narkotykami (k.106), z posadzonych nasion nie udało się pozyskać narkotyku, a zatrzymaną marihuanę nabył od nieustalonej osoby (k.247).

Próba wykazania, iż zaprotokołowane 4.11.2014 r. przez funkcjonariuszkę wyjaśnienia to wynik sugestii, „porad” co należy mówić, czy też stanu odurzenia narkotykowego, są gołosłowne (oparte na słowach, a nie na dowodach, faktach), co wynika z zeznań P. K. (1), rozsądnej oceny sytuacji, w tym zapisów protokołu i treści depozycji, jak i ich potwierdzenia przed prokuratorem. Nieprawdopodobnym jest, aby M. T. (1) pozostawał w stanie odurzenia kilkadziesiąt godzin po dacie zatrzymania (k.313; zatrzymany o godzinie 9.30 3.11.2014 r., a przesłuchiwany od godziny 11.55 dnia następnego, k.47), czy też, że przedstawiciele organów ścigania przesłuchiwali go pomimo tego, że był pod wpływem narkotyków. Marginalnie tylko należy zauważyć, że został on zatrzymany na terenie zakładu pracy (k.14: na ul. (...)).

Na rozprawie oskarżony „wrócił” do poprzednich wyjaśnień przyznając się do handlu amfetaminą i podając okoliczności umożliwiające konkretyzację zachowań sprawczych z punktu widzenia ich oceny prawnej. Dalej jednak, zapewne z racji kwalifikacji uprawy połączonej z wytworzeniem narkotyku jako zbrodni, utrzymywał, że marihuanę kupił. Jak wyżej wskazano, w tej części jego depozycje nie były zgodne z prawdą. Wynikały z przyjętej linii obrony i zmierzały do zmniejszenia zakresu odpowiedzialności karnej. Wskazanie „wirtualnego” zbywcy środka odurzającego, bez podanie jakichkolwiek szczegółów umożliwiających jego identyfikację, ocenę tą tylko potwierdza.

Żaden z przesłuchanych świadków nie potwierdził nabywania narkotyków od M. T. (1). Jest to wręcz typowa postawa osób, które dobrowolnie przecież korzystały z możliwości nabycia zabronionej substancji i nie oznaczają, że sprawca nie handlował narkotykami. Zapisy w pamięci zatrzymanego telefonu komórkowego marki S. świadczą o tym, że był on wykorzystywany do działalności przestępczej (k.103v-104, 149-150; do kontaktów podsądnego z klientami). Jeżeli chodzi o A. O., to brak dowodów na to, że to on był dostawcą narkotyków dla oskarżonego. Jeżeli to faktycznie jego numery telefonu zapisane były w pamięci telefonu M. T. (1) pod nazwą (...i (...)(k.103v), to niewątpliwie ww. świadek mijał się z prawdą co do znajomości z podsądnym (zob. ilość kontaktów k.215-222). W zatrzymanym notesie figurują też zapisy, które mogą świadczyć o zależnościach finansowych między jego posiadaczem, a osobą zapisaną jako (...)(k.93, 96, 97). Nie wiadomo jednak czego te zapiski dotyczą i z jakiego okresu pochodzą.

Część C.

Określone w art. 53 ust. 1 i 3 u.p.n. wprowadzanie narkotyków do obrotu (czynna forma sprawcza), jak i uczestniczenie w takim obrocie (bierna forma sprawcza) polega na „hurtowym” ich uzyskaniu i takim też przekazaniu ich kolejnym osobom. Przestępstwa z art. 56 oraz 58 i 59 u.p.n. różnicuje osoba odbiorcy. Jeśli sprawca pozyskuje np. amfetaminę w celu przekazania jej innej osobie, która nabywa ją od niego celem dalszej dystrybucji, to odpowiada za czyn z tego pierwszego przepisu. Jeśli natomiast odbiorca jest konsumentem kupowanego towaru (tj. osobą nabywającą je dla siebie), ten, kto mu narkotyk sprzedał, odpowiada za jego odpłatne udzielanie (por. wyroki: SA w Białymstoku z dnia 28.06.2013 r., II AKa 106/13; SA w Katowicach z dnia 15.01.2009 r., II AKa 249/08; SA w Krakowie z dnia 31.10.2006 r., II AKa 177/06; SA w Gdańsku z dnia 9.10.2013 r., II AKa 316/13; SA we Wrocławiu z dnia 25.06.2009 r., II AKa 122/09; SA w Łodzi z dnia 21.07.2009 r., II AKa 123/09). Skoro więc postępowanie dowodowe dało podstawy do uznania, że M. T. (1) sprzedawał amfetaminę jedynie osobom, które ją wykorzystywały na własne potrzeby, a nie takim, które zamierzały zajmować się jej dalszą dystrybucją, jego cyklicznie powtarzające się zachowania wypełniały

znamiona czynu z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. Niewątpliwie realizował je ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu.

Sąd zgadza się z poglądem, że posiadanie m.in. substancji psychotropowych, które łączy się poprzez bliskość czasową i więź sytuacyjną z przestępstwami określonymi w art. 53, 55, 56 i 59 u.p.n., nie podlega odrębnemu ukaraniu, gdyż pomiędzy przestępstwami spenalizowanymi w ww. przepisach, a czynem z art. 62 u.p.n., zachodzi zbieg pomijalny i posiadanie narkotyków należy traktować jako zachowanie współukarane w stosunku do ww. przestępstw „głównych” (zob. np. wyrok SA w Lublinie z dnia 30.08.2012 r., II AKa 1796/12, czy też wyrok SA w Katowicach z dnia 12.11.2009 r., II AKa 236/09). Posiadanie nabytych 400 gram amfetaminy, z których jedynie 35 gram sprawca sprzedał – co wyczerpało znamiona czynu z art. 59 ust. 1 u.p.n. - inaczej jednak należy ocenić w realiach przedmiotowej sprawy.

Zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu (art. 11§2 k.k.) związane jest z naruszeniem tym czynem dwóch lub więcej przepisów i służy oddaniu w pełni całej zawartości kryminalnej popełnionego przestępstwa. Z reguły sytuacja taka powoduje zwiększenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, co ma wpływ na wymiar kary. Instytucja współukarania czynu uprzedniego przez czyn następczy została wypracowana przez doktrynę prawa karnego, nie jest uregulowana w prawie stanowionym, a służy wyłączeniu wielości ocen w prawie karnym. Przy dokonywaniu analizy, czy w okolicznościach konkretnego przypadku powinno dojść do redukcji ocen prawnokarnych z zastosowaniem konstrukcji czynu współukaranego uprzedniego (lub następczego), należy brać pod uwagę następujące okoliczności:

1. integralne powiązanie czynu, za który sąd skazuje sprawcę i wymierza mu karę, z czynem, który uznany zostaje za współukarane przestępstwo uprzednie;
2. porównanie stopnia społecznej szkodliwości obu czynów;
3. z reguły tożsamość przedmiotu zamachu przestępstwa głównego i następczego.

Ustawodawca nie spenalizował przygotowania do przestępstwa z art. 59 ust. 1 u.p.n. Tak więc choć M. T. (1)nabył amfetaminę z zamiarem sukcesywnej odsprzedaży, znamiona ww. przepisu wyczerpuje tylko odpłatne udzielanie tej substancji psychotropowej. To zaś nastąpiło jedynie co do 35 gram tego narkotyku. Tylko więc tylko przypisanie posiadania znacznej ilości amfetaminy, której część sprawca sprzedał konsumentom tego narkotyku i zakwalifikowanie tego czynu ciągłego z **art. 62 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k.** (omyłkowo tego ostatniego artykułu nie ujęto w kwalifikacji prawnej czynu i podstawie skazania) obrazuje bezprawie występku, którego dopuścił się sprawca.

Oskarżony hodował (uprawiał) konopie inne niż włókniste. To z ilu roślin udało mu się zebrać ziele, z punktu widzenia znamion z art. 63 ust. 3 u.p.n. nie ma znaczenia. Niewątpliwym przecież jest, że uprawa „dostarczyła” znacznej ilości marihuany, tj. około 60 gram, z czego prawie 54 gramy zostały zabezpieczone przez policję. Czym innym jest hodowla i zbiór, a czym innym „doprowadzenie” zebranego ziela do stanu, w którym nadaje się ono do użycia jako środek odurzający (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 22.06.2012 r., II AKa 177/12, czy też wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27.09.2012 r., II AKa 282/12). Dopiero susz jest w tym celu (odurzenia) wykorzystywany. M. T. (1)po zebraniu ziela wysuszył je, poselekcjonował i rozdrobnił. Podejmując te działania wytworzył narkotyk w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Odpowiada więc za przestępstwo z **art. 63 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 53 ust. 2 u.p.n.** (co do zasadności takiej kwalifikacji prawnej zob. orzeczenia: SA w Szczecinie z dnia 16.06.2011 r., II AKa 56/11; SA w Katowicach z dnia 6.11.2013 r., II AKa 371/13; SA w Gdańsku z dnia 24.05.2013 r., II AKa 141/13). Z wyjaśnień sprawy nie wynika, czy „odcinanie części gałęzi i suszenie ich” było czynnością jednorazową, czy powtarzalną. Dlatego w przypadku tego czynu nie przyjęto warunków z art. 12 k.k. (brak też dowodów na to, aby w ramach uprawy sprawca zrealizował więcej niż jeden „cykl produkcyjny”).

Miarą „znaczności” w rozumieniu art. 62 ust. 2 i 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość narkotyku, która mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (por. orzeczenia SN: z dnia 01.03.2006 r., II KK 47/05, publ. w OSNKW 2006/5/57; z dnia 01.02.2007 r., III KK 257/06, publ. w OSNKW

2007/1/339, z dnia 23.09.2009 r., I KZP 10/09, publ. w OSNKW 2009/10/84). Tak więc za „znaczna ilość” uznać należy także kilkadziesiąt gram marihuany (ponad 50), jak i kilkaset gram amfetaminy.

Część D.

Kształtując wymiar kar jednostkowych sąd dostosował je do stopnia społecznej szkodliwości czynów w taki sposób, aby nie przekraczały poziomu zawinienia podsądnego, celów resocjalizacyjnych oraz mając na uwadze ich społeczny odbiór.

Przedmiotem ochrony czynów opisanych w art. 62, 59 ust. 1, 63 ust. 3 i 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie publiczne, jak i zabezpieczenie społeczeństwa przed niekontrolowanym, nielegalnym wprowadzaniem do obrotu m.in. środków odurzających czy psychotropowych, jak i ich udzielaniem. Te normy karne chronią życie i zdrowie ludzkie - jak i cała regulacja ustawowa, w której zostały zamieszczone, wprowadzająca ścisłą reglamentację narkotyków. Doświadczenie życiowe i zawodowe przekonuje, jak wielkie zagrożenie dla wymienionych dóbr prawnych niesie za sobą ich zażywanie, częstokroć prowadzące do uzależnienia i śmierci ich konsumentów. To jednak tylko jeden z aspektów problemu, dotyczący „degeneracji” zdrowotnej. Kolejny związany jest z naruszaniem porządku prawnego przez osoby odurzone, nie kontrolujące z tego powodu swoich zachowań, czy też uzależnione, dążące do uzyskania kolejnych „działek”, lub też środków finansowych na ich zakup. Handel narkotykami, ich wytwarzanie, w tym jeśli mamy do czynienia z ich znaczną ilością, słusznie sankcjonowany jest surową karą.

Okolicznością łagodzącą było przyznanie się sprawcy do jednego z zarzutów, wyrażenie żalu i skruchy, jak i opisanie mechanizmu przestępczej działalności. To wyjaśnienia M. T. (1) pozwoliły w znacznym zakresie ustalić fakty decydujące o takiej, a nie innej kwalifikacji prawnej (dla niego surowszej niż samo posiadanie narkotyków). Mając na uwadze m.in. jego młody wiek, jak i to, że nigdy nie odbywał kary pozbawienia wolności, sankcje izolacyjne ustalono: w jednym przypadku na minimalnym pułapie zagrożenia ustawowego (uwzględniając n.z.k.), zaś w drugim na poziomie zbliżonym do minimalnego. Okolicznością obciążającą była uprzednia karalność M. T. (1), w tym za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz dopuszczenie się czynów w okresie próby związanym z warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyn z art. 244 k.k. (k.245).

Nie bez wpływu na ich wymiar miała też nagminność przypisanych sprawcy przestępczych działań (chodzi o przestępstwa narkotykowe), które powinny spotkać się z należytą w odczuciu społecznym reakcją karną. O skorzystaniu z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary decydowała wielkość uprawy, jak i ilości uzyskanego z niej środka odurzającego.

Podkreślić należy, że oskarżony miał dobrą sytuację materialno-bytową. Użytkował dom pracodawcy i miesięcznie zarabiał od 2 000 do 3 000 złotych. Mimo to z chęci zysku zdecydował się na realizację przestępstw narkotykowych, w tym odpłatne udzielanie narkotyków innym osobom je zażywającym.

Aby wzmocnić wychowawczo-prewencyjne oddziaływanie kary na oskarżonego sąd orzekł kary grzywny (w przypadku czynu z punktu **A. 2.** ujętą w sankcji przepisu stanowiącego podstawę przypisanego przestępstwa, zaś z punktu **A. 1.** podstawą jej wymiaru był art. 33§2 k.k. (por. art. 115§4 k.k.). Sankcje finansowe będą stanowiły dla niego realną dolegliwość finansową. Grzywny są ważne nie tylko z punktu widzenia celów zapobiegawczych i wychowawczych co do podsądnego, ale odegrają też istotną rolę z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna). Ich celem jest też m.in. uświadomienie sprawcy nieopłacalności popełniania tego typu przestępstw. Liczbę stawek dziennych sąd określił mając na uwadze stopień bezprawia zawartego w zachowaniach oskarżonego oraz stopień jego zawinienia.

Status majątkowy i sytuacja rodzinna (zobowiązany do alimentacji) decydowały o ukształtowaniu wysokości stawek dziennych na poziomie 20 złotych.

Dyrektywy wymiaru kary w postaci sprawiedliwej odpłaty, prewencji generalnej i indywidualnej wymagają, aby przypisane podsądnemu w części rozstrzygającej wyroku bezprawne zachowania spotkały się z należyłą reakcją karną. Orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny nie przekraczają stopnia jego winy i w realiach niniejszej sprawy należy je uznać za odpowiednie i sprawiedliwe.

Kary łączne :

Kierując się dyspozycją art. 85 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. orzeczono kary łączne stosując zasadę częściowej absorpcji. Kształtując je na takim poziomie sąd miał na uwadze „globalny” stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych, zbliżony czas ich realizacji (który częściowo się pokrywał), tożsamość naruszonych dóbr prawnych, jak i przedmiotu przestępstwa (narkotyki) oraz cele kary w ramach prewencji indywidualnej i ogólnej. Realizacja kilku czynów zabronionych, w tym przestępstwa ciągłego w ciągu kilku miesięcy, uwzględniając uprzednią karalność, świadczy o pewnej konsekwencji, przyjęciu aspołecznej postawy życiowej, braku należytej refleksji w związku z zakończonymi wcześniej procesami karnymi. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z dnia 28.02.1995 r. (sygn. akt III KR 211/94, publ. w Prok. i Pr. 1995/7-8/2), iż dla prawidłowego określenia prewencji indywidualnej nie wystarczy odwołanie się do trybu życia sprawcy i jego warunków rodzinnych. Ocena jego osobowości – w tym m.in. jego charakteru, zdolności do samooceny, sumienia, postawy wobec wartości społecznych – stanowiącej kryterium orzekania kary w ramach właśnie tej dyrektywy, winna uwzględniać także społeczną szkodliwość popełnionych czynów. Ta zaś w przypadku występku ciągłego z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 62 ust. 2 u.p.n. była znaczna.

Przy wyrokowaniu w zakresie kary łącznej nie można pomijać też tzw. ogólnoustrojowych zasad odnoszących się do sądowego wymiaru kary, a w szczególności zasady sprawiedliwości społecznej i zasady równości wobec prawa. Pierwsza z nich oznacza konieczność rozważenia nie tylko osobowości sprawcy, jego własnych warunków i sytuacji rodzinnej, ale także rodzaju popełnionych przestępstw, ich okoliczności, skutków i rozmiaru zawinienia. Przestrzeganie drugiej wymaga stosowania podobnych sankcji karnych wobec osób, które dopuściły się czynów o tożsamym ciężarze gatunkowym. Także te przesłanki sąd brał pod uwagę.

Wymierzona kara łączna pozbawienia wolności jest proporcjonalna do stopnia demoralizacji podsądnego i przez to stwarza realną możliwość skutecznego oddziaływania wychowawczego w warunkach izolacyjnych. Jeśli pobyt w zakładzie karnym nie wpłynie na niego w kierunku kształtowania społecznie pożądanых postaw, to być może obawa przed długotrwałą izolacją skłoni go do przestrzegania norm porządku prawnego w przyszłości.

Względ na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z jej celów podyktowany jest potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr prawem chronionych i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Te kryteria spełniają kary łączne, jak również jednostkowe orzeczone wobec M. T. (1).

Okres tymczasowego aresztowania zaliczono na poczet łącznej kary pozbawienia wolności.

Środki karne :

W związku z czynem z punktu **A. 1.** orzeczono przepadek substancji psychotropowej, jak i przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przypisanego przestępstwa. Zmienne wyjaśnienia sprawcy co do zapisów notatnika z kalkulatorem świadczą o tym, że był on wykorzystywany także do odnotowywania zdarzeń związanych z handlem amfetaminą znalezioną w jego mieszkaniu (nie wiadomo tylko które zapiski tego dotyczyły). Ślady tej substancji na przedmiotach ujętych pod poz. 2., 5.-14., 15. i 17. wykazu z k.239, nie pozostawiają wątpliwości, że były one wykorzystywane do ważenia, porcjowania, jak i przechowywania narkotyku. Telefon służył m.in. do kontaktu z kontrahentami (k.57).

Ziele, wysuszone fragmenty liści i łodyg konopi innych niż włókniste, jak i przedmioty związane z „funkcjonowaniem” uprawy tej rośliny, podlegały przypadkowi z mocy art. 70 ust. 1 u.p.n. (w związku z czynem z punktu **A. 2.**).

Sprzedając 35 gram amfetaminy po 30 złotych sprawca osiągnął korzyść majątkową w kwocie 1 050 złotych, której równowartość podlegała przypadkowi w trybie art. 45§1 k.k.

Koszty procesu :

O kosztach sądowych (art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 618§1 pkt 1), 3), 7), 9), 10), 12) i §2 k.p.k.) orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. Na zasądzoną kwotę złożyły się następujące sumy:

- **400** złotych (opłata od kary pozbawienia wolności - art. 2 ust. 1 pkt. 3) ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych; Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.; opłatę od grzywny określono postanowieniem z dnia 12.03.2015 r.); +
- **40** złotych + **40** złotych (ryczałt za doręczenia i przechowywanie przedmiotów zgodnie z §1 i §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym obejmujący postępowanie przygotowawcze i sądowe); +
- **77,67** złotych (k.279; koszt konwoju zgodnie z §2 ust. 3 ww. rozporządzenia); +
- **30** złotych (art. 618§1 pkt 10) k.p.k. oraz art. 24 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym w zw. z §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego; k.245);
- **74,95** złotych (k.78, wywiad kuratora);
- **4319,13** złotych (opinie instytucji: k.87, k.123 i k.170);
- **71** złotych (k.316 dojazd świadków).